

Olinka

Když nás vyhnali z našeho rodného města a domova, bylo mé sestře Kar-
mele osm let. Rodiče jí koupili malý batoh a nočník z hliníku (tehdy se ještě
používaly nočníky z těžkého a rozbitelného porcelánu). Zabalili jí do batohu
pár nezbytných věcí, na něj přivázali nový lehký nočník a milovanou panenku
Olinku. Bylo nám přikázáno dostavit se na nádraží jednoho pěkného slunného

Karma, 1940

dne v červenci 1942. Už jsme byli připraveni se zavazadly
opustit dům. V tom okamžiku se Karma obrací
zděšeně na maminku: „Olince zase vypadly
ruce!“ Maminka s těžko popsatelnou trpě-
livostí se sehnula, hbitě navlékla gumu
a hle, Olinka je zase celá! Tatínek za
námi zamkl dveře a vyšli jsme pěšky
k vzdálenému nádraží na cestě do
Terezína.

Po třech letech, dlouhých jako
věčnost, jsme se vrátily, maminka,
sestra a já. Tatínek, dědeček, babička,
strýčkové, bratřenci se nevrátili. Panen-
ku Olinku jsme přinesly zpět, přivezly
jsme ji s sebou do Izraele. Tady našla svůj
konec v malých ručkách Naomi, sestřiny zde
narozené dcerky.